

mener, at det er aldeles ikke tilstrækkeligt; thi vi maatte vel kunne forlange, at vor Udenrigsminister, naar han erfarede, at der herskede saadanne falske og skæve Forestillinger i de fremmede Cabinetter, skulde anvende al sin Kraft, al sin Dygtighed og hele sit Talent til at overbevise de udenlandske Cabinetter om, at de vare i en fuldkommen Bilsfarelse, at der eksisterede ikke noget Saadant, men at tværtimod selve Forandringen havde mødt et saadant Bifald ikke alene paa Rigsdagen, men rundt omkring i Landet, at den med Glæde kunde gjen-nemføres, og at det, der mødte Modstand, det var den Deel af Budskabet, der angik Ophævelsen af Arvesølgen efter Kongeloven, hvilket aabenbart er to høist forskellige Ting (Ja!), Derved er da nu vistnok Rigsdagen og i det Mindste jeg personligen, saaledes som Sagen nu foreligger, stillet meget vanskeligt, og vi ere stillede saaledes, at det synes ogsaa mig, som en æret Folkethingsmand (Clausen) her i Rigsdagen har udtalt, at det er, ligesom der for Afstemningen foreligger en Snare (Hysen. Hør! Hør!) Det er, som om Spørgsmaalet skal forelægges i sin Heelhed, og det forekommer mig, at det saaledes er Hs. Excellence Premierministerens Mening, at det Hele skal forelægges og besvares enten med et Ja eller med et Nei, og, da jeg ikke er istand til at kunne sige baade Ja og Nei paa een Gang (Latter), saa staaer jeg saaledes stillet, at jeg, som gjerne vilde sige Ja, ja med Glæde vilde svare Ja til selve Overførelsen af Kronen til Prinds Christian af Glücksborg, nu dog nødes til, da jeg ikke tillige kan sige Nei, at sige Nei til det Hele, saalænge der fordres, at Kongelovens Arvesølge skal ophæves (Hysen. Hør!)

Forsanden: Det Udtryk, som gjentagende er brugt her, og som Forsamlingen indirecte har yttret sig om, maa jeg ønske ikke bliver gjentaget. Jeg giver derefter Ordet til den første Landsthingsmand for Kjøbenhavn.

H. P. Hansen: Naar jeg har udbedet mig Ordet i denne Sag, da skal det kun være for et Dieblik at gjøre Krav paa den forenede Rigsdags Opmærksomhed. Jeg kan intet Nyt have at tilføie til de udførlige Forhandlinger, for hvilke denne Sag allerede har været gjort

til Gjenstand; men jeg har dog troet ikke at burde tilbageholde, at den Anskuelse om Sagen, som jeg allerede tidligere har vedkjendt mig, og som jeg tør antage vil være de Fleste af de ærede Rigsdagsmedlemmer bekendt, vedkjender jeg mig endnu fremdeles uforandret, og, naar jeg saaledes efter Alt, hvad der er fremkommet i Sagen, ikke har kunnet føle mig overbevist om, at det skulde være urigtigt at holde fast ved, at man vel kan antage Tractaterne i deres hele og fulde Udstrækning, uden dertil at knytte den Bestemmelse, som fra Regjeringens Side er kommen ind i det Kongelige Budskab, nemlig om Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, saa er det ingenlunde, fordi jeg ikke skulde ville lade mig belære, hvor jeg troede at have feilet, og heller ingenlunde af nogen systematisk Opposition imod Regjeringen. Tværtimod, det er mit Ønske, naar og hvor jeg kan det, at støtte Regjeringen i dens vistnok store, vigtige og ansvarfulde Kald; men derfor troer jeg dog ogsaa paa den anden Side, at det er Pligt, hvor man ikke kan følge med den, aabent og frit at vedkjende sig den Mening, som man efter sin bedste Overbeviisning maatte komme til (Hør!), og jeg har ikke kunnet overbevise mig om, at, naar den danske Rigsdag giver sit aabne og uforbeholdne Samtykke til Alt, hvad der i Tractaterne og Warschauerprotokollen er vedtaget, og bemyndiger Regjeringen til at bringe disse Tractater til Udførelse, det da skulde være nødvendigt tillige at tilraade og give sit Samtykke til Kongelovens Arvesølges Ophævelse, saameget mere som det forekommer mig, at alle de Oplysninger, som vi fra Regjeringens Side have modtaget, ikke ere tilstrækkelige til at begrunde Nødvendigheden af en saadan Forholdsregel. Det har overrasket mig, ja jeg kan næsten sige, at det har bedrøvet mig at høre den høitagtede Premierminister svare paa den Forespørgsel, der stete til ham fra den ærede slyvende kjøbenhavnske Folkethingsmand (Casse), at Regjeringen slet ingen Meddelelser har gjort om, hvad der er passeret i denne Sag, og at han idag har henholdt sig til dette sit Svar. Jeg mener, at det ikke er nok, at en Regjering ikke træffer en Foranstaltning, men at den ogsaa maa være an-